

Sprookjes met dubbele bodem

Textielcollages van Ida-Lovisa Rudolfsson

TE ZIEN
TIJDENS DE
RIJSWIJK
TEXTIEL
BIËNNALE

In het werk van Ida-Lovisa Rudolfsson (1979) lijken mensen de weg kwijt in een desolate omgeving, en lijkt de natuur ontregeld. Eenzaamheid, kwetsbaarheid en de onzekerheid van het individu in de deze tijd staan centraal.

Ida-Lovisa Rudolfsson, *Trail*, 2014-15, borduurwerk, applicatie, textielverf en zeefdruk, 120 x 180 cm (foto: Hendrik Zeitler).

Hoe ben je met textiel in aanraking gekomen?

Ida-Lovisa Rudolfsson: 'Door een vriendin die me leerde borduren. Daarnaast schilderde, tekende, beeldhouwde en filmde ik. Toen ik besloot naar de kunstacademie te gaan, was borduren slechts een tijdverdrijf. Dat veranderde door het zien van een boek met werk van Lenke Rothman. Ik realiseerde me dat je met die techniek verhalen kunt vertellen. Ik begon te borduren in mijn tekeningen en was verkocht. Nu werk ik alleen nog maar met textiel.'

Wat inspireert je?

'Ik houd van narratieve borduurkunst uit verschillende tijden, bijvoorbeeld het tapijt van Bayeux. Maar eigenlijk kan alles me inspireren: iets wat ik hoor, een berk die ik onderweg naar mijn atelier zie. Ik luister de hele dag naar de radio, naar programma's over maatschappij, cultuur, wetenschap en de wereld waarin we leven. En ik lees veel fictie en poëzie. Tijdens mijn eerste jaar op de academie was ik dol op het textielwerk van Tracey Emin. Verder vind ik Henry Darger en Jockum Nordström inspirerende tekenaars.'

Je werk heeft iets sprookjesachtig, maar er is meer aan de hand. Wat kun je daarover zeggen?

'In mijn werk is altijd een gevoel van eenzaamheid aanwezig. De complexiteit van dat gevoel interesseert me. Het feit dat mensen in de wes-

terse wereld steeds eenzamer worden, beangstigt me. Uiteindelijk ben je gewoon alleen. Steeds opnieuw ga ik met dat gegeven aan de slag. Mijn vertellingen in textiel zijn gebaseerd op mijn manier van kijken naar de wereld waarin we leven. Die stemt mij niet bepaald vrolijk, verwacht me. Ik ben bang en maak mij zorgen, denk na over mijn bestaan en de verantwoordelijkheid dingen te veranderen en hoe moeilijk het is te weten hoe en waar te beginnen. Ook mijn nieuwe ervaring als moeder en alles wat daarbij hoort – het gevoel van tekortschieten, niet weten wat goed of fout is, wat te kiezen – spelen een rol. Dus nee, ik maak niet bepaald lichtvoetige sprookjes. Ik vind het goed als de kijker zichzelf herkent in mijn werk, het gevoel heeft dat hij het is die daar bij die boom staat. Om die reden gebruik ik veel beelden van alledaagse objecten die mensen herkennen en die mijn werk toegankelijker maken.'

Hoe verloopt je proces?

'Door mijn werk begrijp ik de wereld en mezelf beter. Ik zie het als een absolute noodzaak om mijn wirwar van gedachten en ervaringen creërend te verwerken. Het geeft mijn gedachten en angsten een context. Ik begin met schetsen en vervolgens ga ik uitvoeren. Ik begin dan met mijn hoofdpersoon en bedenk in wat voor omgeving hij thuisheert, op welk moment van de dag, in welke tijd van het jaar. Dan maak ik de ondergrond, vaak uit verschillende stukken en kleuren stof. Ik hergebruik hiervoor materialen van over-

leden oma's en schenkingen van familie en vrienden. Vervolgens geef ik, op verschillende manieren, de achtergrond plaatselijk kleur. Ik verdun de verf met water en giet die op de stof, ik zeefdruk of schilder met een kwastje. Vervolgens ga ik er alles op vastzetten en borduren. Overigens, in mijn laatste serie verschijnt ook ikzelf in beeld.'

Hoeveel tijd besteed je aan een werk?

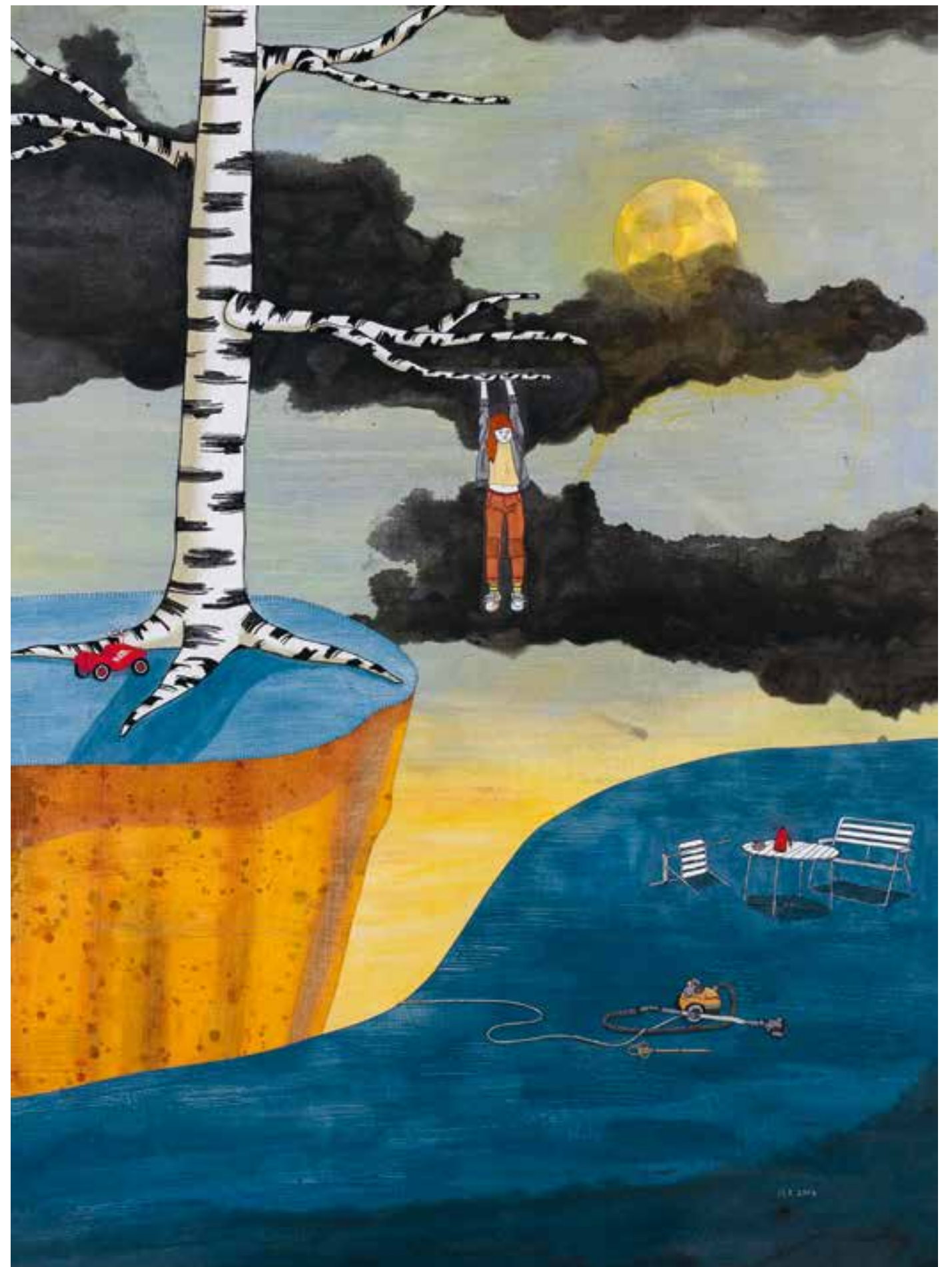
'Mijn werk is tijdsintensief. Ik ben vaak met twee werken in verschillende stadia tegelijk bezig. Ik werk minimaal een maand aan een werk, vaak echter het dubbele of meer. Het komt voor dat ik al dagen aan het borduren ben voordat ik tot het inzicht komt dat het niet klopt. Dan stop ik zo'n werk halfklaar in een doos. Ik heb nogal wat van die dozen. Soms geef ik een "halfklare", na verloop van tijd, een tweede kans.'

Waar sta je over vijf jaar?

'Bij elk werk dat ik maak, heb ik alweer tien nieuwe ideeën in mijn hoofd. Dus ik ga gewoon door. Ik zou graag een serie maken waar ik een paar jaar aan kan werken en ik zou meer opdrachten willen uitvoeren zoals ik onlangs deed voor een kleuterschool in opdracht van de gemeente Göteborg.'

Voor meer informatie: www.idalovisa.se

Tekst: Dorothé Swinkels
Beeld: Ida-Lovisa Rudolfsson
(foto's: Hendrik Zeitler)

Ida-Lovisa Rudolfsson, *The Birch Field*, 2014, borduurwerk, applicatie, textielverf en zeefdruk, 120 x 170 cm (foto: Hendrik Zeitler).

Ida-Lovisa Rudolfsson, *Ergospace*, 2014, borduurwerk, applicatie, textielverf en zeefdruk, 90 x 120 cm (foto: Hendrik Zeitler).